

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2324/2567

พนักงานอัยการสำนักงานอัยการพิเศษฝ่ายคดีปราบปรามการทุจริต 1 ภาค 4 โจทก์ นางสาว พ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 147, ป.อ. มาตรา 157, ป.อ. มาตรา 352, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.วิ.อ. มาตรา 215, ป.วิ.อ. มาตรา 225, พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 มาตรา 4

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ม. ผู้เสียหาย ซึ่งพนักงานมหาวิทยาลัยดังกล่าวคือ พนักงานในสถาบันอุดมศึกษาตามความในมาตรา 4 แห่ง พ.ร.บ.ระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 พระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดค่านิยมของ พนักงานในสถาบันอุดมศึกษาว่า หมายถึง บุคคลซึ่งได้รับการจ้างตามสัญญาจ้างให้ทำงานในสถาบันอุดมศึกษา โดยได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินหรือเงินรายได้ของสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งความหมายของพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาตามกฎหมายฉบับนี้แตกต่างจากความหมายของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามกฎหมายฉบับเดียวกัน กล่าวคือข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาหมายถึงบุคคลซึ่งได้รับบรรจุและแต่งตั้งให้รับราชการตามพระราชบัญญัตินี้ โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา หากเปรียบเทียบข้อแตกต่างสำคัญแล้ว จะเห็นได้ชัดว่าข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา เป็นบุคคลที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้เป็นข้าราชการโดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา จึงมีฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา ส่วนพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาเป็นบุคคลที่ได้รับการจ้างตามสัญญาจ้างให้เป็นพนักงานจึงถือไม่ได้ว่าเป็นข้าราชการ อีกทั้งค่าจ้างหรือค่าตอบแทนพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาก็มิใช่เงินเดือนอันมีที่มาจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา แม้พระราชบัญญัติฉบับนี้จะระบุว่า พนักงานในสถาบันอุดมศึกษาได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาความหมายของพนักงานมหาวิทยาลัยทั้งสายวิชาการและสายสนับสนุนตาม พ.ร.บ.มหาวิทยาลัย ม. พ.ศ. 2537 และข้อบังคับมหาวิทยาลัย ม. ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. 2552 ที่ใช้บังคับขณะจำเลยกระทำผิดแล้ว ล้วนได้ความตรงกันว่าพนักงานมหาวิทยาลัยทั้งสองประเภทได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินหมวดเงินอุดหนุนทั่วไปหรือเงินรายได้ของมหาวิทยาลัย เมื่อจำเลยเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยหรือพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมิใช่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาและไม่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา ประกอบกับไม่มีกฎหมายหรือข้อบังคับใดกำหนดให้พนักงานในสถาบันอุดมศึกษาเป็นเจ้าพนักงาน จำเลยจึงไม่อยู่ในฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และศาลไม่อาจลงโทษจำเลยในฐานะเป็นเจ้าพนักงานผู้กระทำความผิดตาม ป.อ. มาตรา 147 และ 157 ตามฟ้องของโจทก์ได้ แต่เมื่อทางพิพากษาได้ความว่า จำเลยเปียดังทรัพย์สินของผู้เสียหายไปในฐานะบุคคลธรรมดาซึ่งโจทก์ได้บรรยายฟ้องกล่าวถึงข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบของความผิดฐานยักยอกตาม ป.อ. มาตรา 352 ไว้แล้ว ศาลย่อมมีอำนาจลงโทษจำเลยในความผิดตาม ป.อ. มาตรา 352 วรรคแรก ได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 192 วรรคท้าย ประกอบมาตรา 215 และ 225

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 147, 157 และให้จำเลยใช้เงิน 2,678,815.54 บาท ที่ยังไม่ได้คืนแก่มหาวิทยาลัย ม. จำเลยให้การปฏิเสธ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 147 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 จำคุกกระทงละ 5 ปี รวม 22 กระทง เป็นจำคุก 110 ปี เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วให้จำคุก 50 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) ให้จำเลยใช้เงิน 2,370,908.83 บาท (ที่ถูก 2,370,908.82 บาท) ที่ยังไม่ได้คืนแก่มหาวิทยาลัย ม. จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์แผนกคดีทุจริตและประพฤติมิชอบพิพากษายืน จำเลยฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งพิจารณาได้ความว่า จำเลยเป็นพนักงานในสถาบันอุดมศึกษา ตำแหน่งนักวิชาการเงินและบัญชีระดับปฏิบัติการ สังกัดคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ม. ทำหน้าที่หัวหน้างานการเงินและบัญชีของมหาวิทยาลัย ม. มีหน้าที่ลงบัญชีการเบิกจ่ายเงินและลงทะเบียนคุมเอกสาร ตรวจสอบเอกสารการเบิกจ่ายเงิน ควบคุมงบประมาณการเบิกจ่ายเงินในโครงการผลิตครูเพื่อพัฒนาท้องถิ่น คณะศึกษาศาสตร์ตามบัญชีเงินฝากธนาคาร ท. เลขที่ 438 - 2 - 74xxx - x บัญชีเงินฝากกองทุนสวัสดิการบุคลากรคณะศึกษาศาสตร์ตามบัญชีเงินฝากธนาคาร ท. เลขที่ 517 - 2 - 30xxx - x (ต่อมาเปลี่ยนเป็นเลขที่ 438 - 2 - 92xxx - x) และบัญชีเงินฝากโครงการหลักสูตรดุริยางค์บัณฑิตตามบัญชีเงินฝากธนาคาร ท. เลขที่ 517 - 2 - 07xxx - x มีหน้าที่ทำและกรอกข้อความลงในเอกสาร ดูแลรักษาเอกสารเกี่ยวกับการเงินและบัญชี ควบคุมดูแลเงินและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเงินทุกประเภทของคณะศึกษาศาสตร์ตามคำสั่งคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ม. ที่ 888/2557 ที่ 225/2558 ที่ 1702/2560 และที่ 1606/2561 มหาวิทยาลัย ม. ได้รับอนุมัติจากรัฐบาลให้มีโครงการผลิตครูเพื่อพัฒนาท้องถิ่นโดยคณะศึกษาศาสตร์รับหน้าที่เป็นประธานเครือข่ายโครงการผลิตครูเพื่อพัฒนาท้องถิ่นทางอีสานตอนล่าง สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ แจ้งว่ามีการจัดสรรงบประมาณให้คณะศึกษาศาสตร์ดำเนินการจัดทำหลักสูตรและพัฒนาครูระยะเข้าสู่วิชาชีพ จากนั้นให้จัดทำงบประมาณการใช้จ่ายเสนอคณะกรรมการการอุดมศึกษาเพื่ออนุมัติงบประมาณ เมื่อได้รับอนุมัติแล้วให้อธิการบดีลงนามและมีหนังสือส่งกลับไปคณะกรรมการการอุดมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจะโอนเงินเข้าบัญชีเงินฝากของมหาวิทยาลัย ม. มหาวิทยาลัย ม. จะแจ้งจำเลยซึ่งเป็นหัวหน้างานการเงินและบัญชีเพื่อให้ทราบว่ามีมหาวิทยาลัย ม. ได้รับเงินดังกล่าวเข้าบัญชีเงินฝากที่เปิดไว้แล้ว หลังจากนั้นมีการประชุมคณะกรรมการประกอบด้วยคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ รองคณบดีฝ่ายวิชาการที่รับผิดชอบโครงการ และกรรมการอื่นเพื่อวางแผนดำเนินโครงการและเบิกจ่ายเงินงบประมาณ ฝ่ายเลขานุการเขียนโครงการเพื่อขออนุมัติตามที่วางแผนไว้แล้วนำโครงการเสนอรองคณบดีและคณบดีตามลำดับ เมื่อได้รับอนุมัติแล้วจำเลยได้รับมอบหมายตามคำสั่งให้รับผิดชอบเรื่องการเงินของโครงการโดยเบิกถอนเงินจากบัญชีเงินฝากแล้วนำมาจ่ายตามรายการโครงการที่ได้รับอนุมัติ เมื่อโครงการสิ้นสุดต้องทำรายงานสรุปการใช้จ่าย หากมีเงินคงเหลือต้องนำส่งคืนเข้าบัญชีเงินฝาก การจัดโครงการต่างๆ ของคณะศึกษาศาสตร์ต้องขออนุมัติจากคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ให้แต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงาน จำเลยได้รับแต่งตั้งเป็นรองประธานกรรมการฝ่ายการเงินและพัสดุ มีหน้าที่ลงบัญชีการเบิกจ่ายเงินลงทะเบียนคุมเอกสาร ตรวจสอบเอกสารการเบิกจ่ายเงิน และควบคุมงบประมาณการเบิกจ่ายของ

แต่ละโครงการตามคำสั่งคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ม. ที่ 1342/2561 สำหรับความผิดตาม พ้องข้อ 3.1.1 และ 3.1.2 ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง คู่ความมิได้อุทธรณ์ ความผิดดังกล่าวจึงเป็นอันยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น พิเคราะห์แล้ว คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อแรกว่า จำเลยกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองหรือไม่ โจทก์มีรองศาสตราจารย์ ดร.พชรวิทย์ คณบดีคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย ม. เบิกความประกอบพยานเอกสารยืนยันว่า จำเลยเป็นพนักงานของรัฐหรือพนักงานในสถาบันอุดมศึกษา ทำหน้าที่หัวหน้างานการเงินและบัญชี สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ มอบหมายให้ คณะศึกษาศาสตร์ดำเนินโครงการผลิตครูเพื่อพัฒนาท้องถิ่นโดยจัดสรรงบประมาณให้ คณะศึกษาศาสตร์ โครงการดังกล่าวดำเนินการปี 2558 เป็นต้นไป เมื่อคณะศึกษาศาสตร์จัดทำแผนการดำเนินโครงการให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาอนุมัติแล้ว สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาจะส่งงบประมาณมาที่คณะศึกษาศาสตร์ คณะศึกษาศาสตร์เปิดบัญชีเงินฝากโครงการผลิตครูเพื่อพัฒนาท้องถิ่น คณะศึกษาศาสตร์ ร้องรับโครงการโดยพยาน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุวัฒน์ ตำแหน่งรองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ และรองศาสตราจารย์ รังสรรค์ ตำแหน่งรองคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ ลงนามสองในสามเพื่อเบิกถอนเงินมาใช้ในโครงการ การทำโครงการผลิตครูเพื่อพัฒนาท้องถิ่นมีหลายโครงการโดยเสนอโครงการผ่านบุคคลต่าง ๆ เพื่อกลั่นกรองและตรวจสอบ รวมทั้งผ่านจำเลยซึ่งเป็นหัวหน้างานการเงินและบัญชีในการตรวจสอบ เมื่อพยานในฐานะคณบดีคณะศึกษาศาสตร์อนุมัติโครงการจะมีการเบิกถอนเงินจากบัญชีเงินฝากโครงการผลิตครูเพื่อพัฒนาท้องถิ่น คณะศึกษาศาสตร์ไปใช้ในการทำโครงการที่ได้รับอนุมัติ พยานและผู้รับผิดชอบโครงการลงชื่อเบิกถอนเงินจากบัญชีเงินฝากโดยมอบฉันทะให้จำเลยเบิกถอนเงิน และรับเงินจากธนาคารมาดำเนินโครงการ การเบิกถอนเงินงบประมาณเพื่อใช้ในโครงการของหมวดที่เสนอโครงการแต่ละครั้ง ไม่มีการรายงานสรุปในการนำเงินงบประมาณไปใช้ในโครงการต่างๆ ต่อมาเมื่อมีการตรวจสอบพฤติการณ์ของจำเลยพบว่ากรณีมีการเบิกเงินงบประมาณไปใช้ในโครงการแล้วมีเงินคงเหลือและไม่ส่งเงินคงเหลือคืน และกรณีจำเลยเบิกเงินงบประมาณแล้วแต่ยังไม่มีการอนุมัติโครงการ กรณีหลังจำเลยยอมรับกับคณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงว่า จำเลยเบิกเงินงบประมาณโดยยังไม่มีการอนุมัติโครงการ จำเลยอ้างว่านำโครงการเก่ามาปรับตัวเลขเพื่อจะขอเบิกเงินงบประมาณ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงดำเนินการสอบข้อเท็จจริง จำเลยรับว่าการเบิกเงินงบประมาณโดยโครงการยังไม่ได้รับการอนุมัติ เป็นการนำโครงการเดิมมาปรับแต่งงบประมาณ รวมทั้งเงินงบประมาณที่เบิกอยู่ที่จำเลย และจำเลยอ้างว่านำเงินไปช่วยพี่สาว จำเลยทำหนังสือรับสภาพหนี้กับคณะศึกษาศาสตร์ ส่วนเงินงบประมาณจากบัญชีเงินฝากกองทุนสวัสดิการบุคลากรคณะศึกษาศาสตร์ พยานกับจำเลยมีอำนาจเบิกถอนเงินจากบัญชีเงินฝากดังกล่าว การเบิกถอนเงินจำเลยนำตารางที่มีลายมือชื่อของพยานไปประทับเพื่อเบิกถอนเงิน พยานให้การต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธร ม. ตามที่มหาวิทยาลัย ม. มีหนังสือมอบอำนาจให้พยานในฐานะคณบดีคณะศึกษาศาสตร์ไปแจ้งความร้องทุกข์เพื่อดำเนินคดีแก่จำเลย ทั้งมหาวิทยาลัย ม. ตั้งคณะกรรมการสอบวินัยจำเลย การขอใช้เงินคืนของจำเลยตามหนังสือรับสภาพหนี้ จำเลยคืนเงิน 320,000 บาท ให้คณะศึกษาศาสตร์ การเบิกถอนเงินจากบัญชีเงินฝากทั้ง 3 บัญชี นอกจากนี้รองศาสตราจารย์ ดร.พชรวิทย์ให้การต่อพนักงานสอบสวนอีกว่า เมื่อวันที่ 14 สิงหาคม 2562 คณะศึกษาศาสตร์ตรวจสอบเงินในบัญชีเงินฝากโครงการผลิตครูเพื่อพัฒนาท้องถิ่น คณะศึกษาศาสตร์ บัญชีเงินฝากกองทุนสวัสดิการบุคลากรคณะศึกษาศาสตร์ และบัญชีเงินฝาก

โครงการหลักสูตรดุขฎฐิบัณฑิต พบว่ามีการเคลื่อนย้ายถ่ายโอนเงินจากบัญชีเงินฝากดังกล่าวโดยไม่ทราบสาเหตุรวม 2,659,580 บาท ยิ่งกว่านั้นในวันเดียวกันจำเลยทำหนังสือรับสภาพหนี้กับรองศาสตราจารย์ ดร.พชรวิทย์ โดยยอมรับผิดชอบและจะชดใช้เงินที่นำไปดังกล่าวภายในวันที่ 15 กันยายน 2562 แต่เมื่อถึงกำหนดจำเลยเพิกเฉย ต่อมาเมื่อวันที่ 30 กันยายน 2562 คณะศึกษาศาสตร์ตรวจสอบเงินในบัญชีเงินฝากอีกครั้งพบว่าจำนวนเงินที่ถูกยกออกไปเพิ่มขึ้นจากเดิมเป็นเงิน 2,862,077.26 บาท โดยมีรายละเอียด ดังนี้ บัญชีเงินฝากโครงการผลิตครูเพื่อพัฒนาท้องถิ่น คณะศึกษาศาสตร์เป็นเงิน 1,740,285 บาท บัญชีเงินฝากกองทุนสวัสดิการบุคลากรคณะศึกษาศาสตร์เป็นเงิน 705,986 บาท และบัญชีเงินฝากโครงการหลักสูตรดุขฎฐิบัณฑิตเป็นเงิน 415,806.26 บาท โดยจำเลยไม่ได้นำพยานหลักฐานใดมาสืบหักล้าง เยี่ยงนี้ พยานบุคคล เอกสารวัตถุ และพยานพฤติเหตุแวดล้อมทั้งปวงของโจทก์รับฟังได้โดยปราศจากสงสัยว่า จำเลยเบียดบังยกเอาเงินของผู้เสียหายไปอันเป็นการกระทำความผิดตามที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยข้อต่อไปว่า จำเลยมีฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญาหรือไม่ เห็นว่า จำเลยเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ม. ผู้เสียหาย ซึ่งพนักงานมหาวิทยาลัยดังกล่าวคือพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาตามความในมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา พ.ศ. 2547 พระราชบัญญัติฉบับนี้กำหนดคำนิยามของ "พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา" ว่า หมายถึง บุคคลซึ่งได้รับการจ้างตามสัญญาจ้างให้ทำงานในสถาบันอุดมศึกษา โดยได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินหรือเงินรายได้ของสถาบันอุดมศึกษา ซึ่งความหมายของ "พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา" ตามกฎหมายฉบับนี้แตกต่างจากความหมายของ "ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา" ตามกฎหมายฉบับเดียวกัน กล่าวคือ "ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา" หมายถึง บุคคลซึ่งได้รับบรรจุและแต่งตั้งให้รับราชการตามพระราชบัญญัตินี้ โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา หากเปรียบเทียบข้อแตกต่างสำคัญแล้วจะเห็นได้ว่า "ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา" เป็นบุคคลที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้เป็นข้าราชการ โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา จึงมีฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา ส่วน "พนักงานในสถาบันอุดมศึกษา" เป็นบุคคลที่ได้รับการจ้างตามสัญญาจ้างให้เป็นพนักงาน จึงถือไม่ได้ว่าเป็นข้าราชการ อีกทั้งค่าจ้างหรือค่าตอบแทนพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาก็มิใช่เงินเดือนอันมีที่มาจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา แม้พระราชบัญญัติฉบับนี้จะระบุว่า พนักงานในสถาบันอุดมศึกษาได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินก็ตาม แต่เมื่อพิจารณาความหมายของพนักงานมหาวิทยาลัยทั้งสายวิชาการและสายสนับสนุนตามพระราชบัญญัติมหาวิทยาลัย ม. พ.ศ. 2537 และข้อบังคับมหาวิทยาลัย ม. ว่าด้วยการบริหารงานบุคคล พ.ศ. 2552 ที่ใช้บังคับขณะจำเลยกระทำผิดแล้ว ล้วนได้ความตรงกันว่าพนักงานมหาวิทยาลัยทั้งสองประเภทได้รับค่าจ้างหรือค่าตอบแทนจากเงินงบประมาณแผ่นดินหมวดเงินเดือนทุนทั่วไปหรือเงินรายได้ของมหาวิทยาลัย เมื่อจำเลยเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยหรือพนักงานในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมิใช่ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาและไม่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนในสถาบันอุดมศึกษา ประกอบกับไม่มีกฎหมายหรือข้อบังคับใดกำหนดให้พนักงานในสถาบันอุดมศึกษาเป็นเจ้าพนักงาน จำเลยจึงไม่อยู่ในฐานะเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา และศาลไม่อาจลงโทษจำเลยในฐานะเป็นเจ้าพนักงานผู้กระทำความผิด

ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 147 และ 157 ตามฟ้องของโจทก์ได้ ถึงกระนั้นก็ตามแม้โจทก์ จะฟ้องว่าจำเลยกระทำความผิดฐานเป็นเจ้าพนักงานเบียดบังทรัพย์สินของผู้เสียหายตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 147 แต่เมื่อทางพิจารณาได้ความว่า จำเลยเบียดบังทรัพย์สินของ ผู้เสียหายไปในฐานะบุคคลธรรมดาซึ่งโจทก์ได้บรรยายฟ้องกล่าวถึงข้อเท็จจริงอันเป็นองค์ประกอบ ของความผิดฐานยกยอกตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 ไว้แล้ว ศาลย่อมมีอำนาจลงโทษ จำเลยในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรคแรก ได้ตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความอาญา มาตรา 192 วรรคท้าย ประกอบมาตรา 215 และ 225 ที่ศาลล่างทั้งสอง วินิจฉัยว่าจำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 147 พิพากษาลงโทษฐานนี้มานั้น ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังขึ้น พิพากษาแก้เป็นว่า จำเลยมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 352 วรรคแรก ให้จำคุกกระหนงละ 3 เดือน รวม 22 กระหนง เป็นจำคุก 66 เดือน คำให้การในชั้นสอบสวนและทางนำสืบของจำเลยเป็นประโยชน์แก่ การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ลดโทษให้หนึ่งในสาม คงจำคุก 44 เดือน นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์

องค์คณะ

วิฐูร คลองมีคุณ · สุภร พิชิตวงศ์เลิศ · นันทิกา จิวิธยากุล

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/2324/2567>